

1/2013

KUVAKULMA

RAUMAN KAMERASEURA RY:N JÄSENLEHTI

Tässä numerossa mm.

- valokuvan määrittelyä
 - mestarivalokuvaajien kertomaa
 - viiniasiaa
 - ensilunta
 - matkailua
 - historiaa
 - niksejä ja oppeja
-

Rauman Kameraseura
täyttää 75 vuotta

Ensi syksynä seura on liiton valta-
kunnallisen näyttelyn isäntänä

RAUMAN KAMERASEURA RY
Perustettu 3.3.1938
www.raumankamerasaura.net

HALLITUS 2013

Puheenjohtaja Marko Seppälä
Kylänpääntie 17
26740 VASARAINEN
puhelin 0400 972 268
marko.seppala@iki.fi

Sihteeri Marjukka Vähä-Ettala
Puhelin 044 3075 034
raumanksinfo@gmail.com

Varapuheenjohtaja Teemu Laulajainen
puhelin 050 4649 083
t_mun@hotmail.com

Jäsenvastaava Jouni Jalonen
Puhelin 050 5255 878
jasenrks@gmail.com

Hallituksen jäsen Timo Haarma
puhelin 0445101129
timo.haarma@gmail.com

Hallituksen ulkopuolinen rahastonhoitaja
Harri Vanne
Puhelin 040 5569 545

Y-tunnus: 2216851-7
Pankkitili: FI51 4450 2320 0681 85

Kamerasauran jäsenmaksut:
Yli 18-vuotiaat 25 euroa
Alle 18-vuotiaat 13 euroa

KUVAKULMA 1/2013
Kannen kuva: Tommi Hakkarainen

KUVAKULMA

julkaisija Rauman Kamerasaura ry

Päätoimittaja Teemu Laulajainen
puhelin 050 4649 083
t_mun@hotmail.com
Taitto Merja Elo

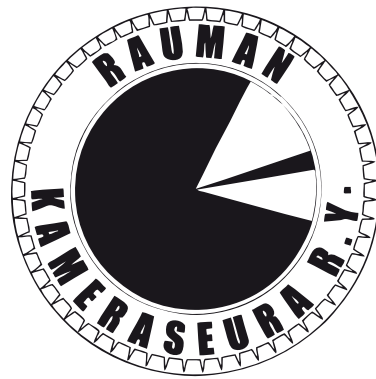
Lehti ilmestyy 2-4 kertaa vuodessa.
Materiaalin jättö lehteen osoitteella
rkskuvakulma@gmail.com

Kuvakulma-lehden aineistovaatimuksista:

Lehden valmistuksessa käytetään seuraavia ohjelmia: InDesign, Photoshop, Word ja Adobe Acrobat. Kuvatiedostot jpg, tiff tai eps-muodossa, resoluutio vähintään 240 dpi. Kuvan pitkän sivun on oltava vähintään 1500 pix. Otamme vastaan kirjoituksia ja kuvia sitoumuksetta, mutta emme vastaa sellaisesta materiaalista, jota ei ole tilattu. Lähettäessäsi kuvia toimitukseen liität tiedostoon tai kuvaajan nimen ja yhteystiedot. Toimitus ei vastaa kuvien säilyttämisestä. Lehden aineistoa lainattaessa (päätoimittajan luvalla) on lähde sekä kirjoittajan nimi mainittava. Reklamaatiot 7 päivän kuluessa lehden ilmestymisestä. Lehden vastuu virheistä tai ilmoituksen poisjäämisestä rajoittuu enintään ilmoitus-hinnan palautukseen. Valmistamme ilmoituksen tarvittaessa asiakkaan ohjeen mukaan. Tekijä laskuttaa erikseen suunnittelusta, ladonnasta, asettelusta ja teknisistä kustannuksista.

Ilmoitushinnat 2013:
1/1 sivu 75 €
1/2 sivu 50 €
keskiaukeama 120 €

Seuraava lehti ilmestyy
marraskuussa 2013.
Muistathan lähettää lehteen tarkoitetun materiaalin ajoissa, viimeistään lokakuun loppuun mennessä.
Toki aineistoa voi mieliihyvin lähettää jo ennen deadlinea!

SISÄLTÖ

- 3 Puheenjohtajalta
- 5 Päätoimittajalta
- 6 Mestarit kameran takaa:
Hannu Hautala
Caj Bremer
- 10 Viinipullon etiketin informaatio
- 12 Mikko Hietaharjun haastattelu
- 14 New Year -kuvan analysointia:
Mikko Hietaharju
- 16 Nuorten valokuvauskilpailu
- 18 Kiikartorni lyhyesti
- 20 Ensilumi saaristossa
- 22 Kirja-arvio:
Robert Capa, sotakuvaaja
- 24 Näkökulma Tukholmaan
- 30 Tullaan tutuiksi:
Kimmo Turtiainen
- 32 Poimintoja seuran historiasta
- 35 Seuran tulevaa toimintaa
- 36 Vuosikokous 2013
- 38 Nissen Niksinurkka

PUHEENJOHTAJALTA:

Kamerasauran ajankohtaisia kuulumisia

Kameraseurojen Liiton vuosinäyttelyn avajaisia juhlettiin Ylöjärvellä kauppakeskus Elossa huhtikuun alkupuolella. Mikäs sen mukavampaa olikaan, kuin olla todistamassa paikan päällä, kun seuramme jäsen Tommi Hakkarainen pokkasi itselleen kunniakirjan kuvalla ”Yksinäinen puu”. Kunniakirja oli jo kolmas seuramme jäsenelle liiton näyttelystä myönnetty kunniakirja reilun vuoden sisään.

Tommin kunniakirjan lisäksi seuramme jäsenet keräsivät mukavasti hyväksymisiä kaikissa kolmessa sarjassa eli vedos-, digi-, sekä vapaassa sarjassa. Yhteensä 30 kuvaa 12 kuvaajalta ja kolmeen eri sarjaan ovat lukemia, joista meidän jokaisen tulee olla ylpeä.

Vuosinäyttely on suurin harrastajavalokuvauksen näyttely vuosittain ja tällä kertaa sinne tarjottiin kaikkiaan huimat 1600 kuvaa. Kuvamäärä jo kertoo sen, että kuviaan läpi saaneet voivat olla ylpeitä saavutuksestaan, sillä taso on kova. Toisaalta päätä ei pidä laittaa pensaseen niidenkään, jotka eivät kuvia tällä kertaa mukaan saaneet, sillä näyttelyyn voidaan ottaa vain tietty määrä kuvia ja aina jää hienoja otoksia rannalle.

Avajaisissa myönnettiin liiton arvoniimiä kokeneemmille näyttelykuvaajille ja tätä menoa ei mene montaakaan vuotta, kun arvoniimen hakeminen tulee ajankohtaiseksi myös Rauman Kamerasauran jäsenille.

Kuten hyvin tiedämme, niin Suomen Kameraseurojen Liiton hallitus valitsi Rauman Kamerasauran vuoden 2012 kameraseuraksi. Va-

linta toi meille palkinnoksi 1000 eurolla koulutuspalveluita, mutta samalla meidät pyydettiin kertomaan omasta menestysreseptistämme Kameraseurojen Liiton vuosinäyttelyn yhteydessä järjestetyssä kevätkokouksessa Tampereella. Mietin esitystä varten sitä, miten olemme tähän pisteeseen päässeet. Keskeisin juttu on ollut tunnettuuden lisääminen mainostamalla ja aktiivisesti seuran asioista tiedottamalla. Tiedotteita lähetettiin viime vuoden aikana paljon, eikä kaikkia toki julkaistu, mutta kiitettävästi kumminkin saimme palstatilaa paikallislehdissä ja radioaika paikallisradiossa.

Jäsenmäärää on näillä keinoin ollut melko helppokin kasvattaa, mutta Raumalla on mielestäni saavutettu jotain, mitä pelkällä jäsenmäärän kasvattamisella ei automaattisesti saavuteta ja se on yhteisöllisyys. Olen ollut huomaavinani, että enää jäsenet eivät kokoonnu pelkästään jäseniltoihin, vaan useat jäsenet ovat tekemisissä toistensa kanssa myös virallisen ohjelman ulkopuolella ja ystävyysseurueita on syntynyt useita.

Esityksestämme virisi vilkas keskustelu kameraseurojen jäsenhankinnasta ja toiminnasta yleensä. Samojen asioiden kanssa tunnutaan painivan ympäri Suomea ja toipa erään kameraseuran edustaja terveiset Orlandosta, jossa myös kaivataan uutta verta ja nuoria mukaan. Oli mukava huomata, kuinka seurukset kertoivat avoimesti toiminnastaan ja jakoivat erilaisia vinkkejä muiden seurojen edustajille.

Syksyllä onkin siis meidän vuoromme toimia liiton näyttelyn isäntänä, kun juhlimme seuran 75-vuotista taivalta järjestämällä teemanäyt-

telyn teemalla ”Ihminen”. Liiton näyttelyn järjestäminen on aina iso ponnistus ja vielä suurempi se on seuralle, joka tekee sen ensi kertaa. Perustamamme teemanäyttelytyöryhmä on tehnyt jo työtä taustalla mm. tilavarausten suhteen, mutta syksyllä tarvitaan lisää käsiä.

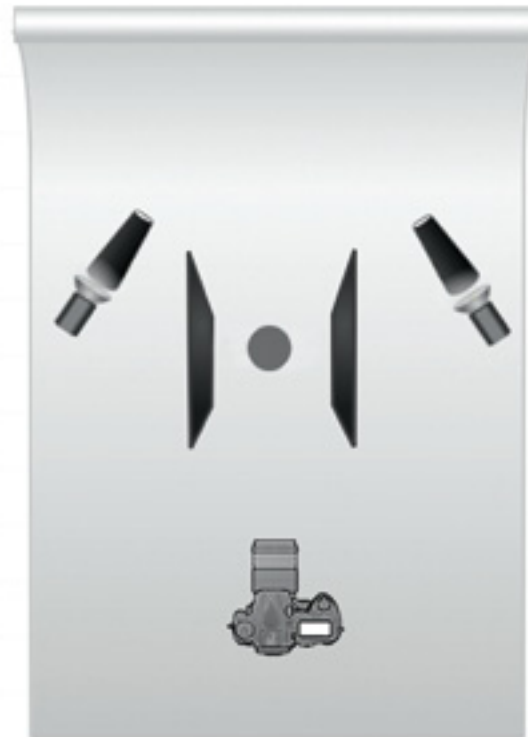
Kuvien viimeinen jättöpäivä näyttelyyn on perjantaina 6.9. ja siitä alkaa varsin hektinen ja työntäyteinen rupeama, jonka tähtäin on lokakuun 26. päivässä, jolloin vietämme avajaisia.

Luvassa on kuvalähetysten purkua, tuomaroinnin avustamista, näyttelyyn valittujen vedosten reproamista, kuvien kehystämistä, digikuvien esityksen valmistaminen ja tietenkin näyttelyn pystytys kirjastoon.

Paljon on siis työtä luvassa ja toivotavasti juuri sinä haluat tulla mukaan projektiin, sillä apuasi tarvitaan.

Marko Seppälä

Valkoinen tausta valaistaan - ei kohdetta. Mustat suojat ehkäisevät valovuotoja. Valopöytä antaa vielä paremman sävöyksen lasin valaisulle. Myös lasilevy alla antaa heijastumaa.

Musta tausta jätetään mustaksi, kohde valaistaan heijastimien kautta, epäsuorasti. Kuvassa salamat snootteineen valaisevat vastapuolen valkoiset pahvit yläviistosta.

BLACK JA WHITE

PÄÄTOIMITTAJALTA:

”Onneksi aivan jokaisella valokuvaajalla ja jokaisella otetulla valokuvalla on paikkansa maailmassa.”

Tätä lehteä tehdessä toimittajat - ne muutamat - saivat todistaa jos jonkinlaista asennetta. Paremmasta päästä oli kuusamolaisen luontokeskuk- sen päivystäjä, joka iloisen murteen säestämänä lähetti kuvia juttuumme. Sinne myös lähtee yksi Kuvakulma le- vikkiä lisäämään. Heikompa vastaan- ottokykyä edusti erään liikkeen omis- tajan kommentti, kun pyysimme lupaa teipata tulevan nuorisonäyttelyn julis- tetta; ”laita nyt sitten, mutta me otam- me sen kohta pois”.

Pahimman sydämentykytyksen saim- me esitelmän pitäneen ammattiva- lokuvaajan kommentista; juttu teh- tiin esitelmöijän sanoista, ja vain yksi asiavirhe muuten hyvässä ja paikkaan- sapitävässä jutussa sai kuvaajan jy- rähtämään: ”pelkkää paskaa”. Julkai- sulupaa ei tullut. Mutta mitäs näistä, ihmiset ovat ihmisiä ja joskus reagoi- vatkin kuin ihmiset - tunteella.

Tässä numerossa on luvassa matkailua, valokuvan määrittelyä, viiniasiaa, seu-

ran tapahtumia, ensilunta, joka on joka vuosi yhtä lumoavaa, niksejä ja oppeja sekä mestarivalokuvaajien kertomaa. Täydellistä historiakatsausta ei saatu aika- ja resurssipulan takia, mutta pa- lanen menneisyyttä kuitenkin.

Vanhoja seuran kuvia katsellessa- ni, huomasin että naisten osuus on niistä ajoista kasvanut 4400 prosent- tia: jokainen mukaan tullut naissuku- puolen edustaja tuo 100% lisäyksen seuran voimavaroihin. Tästä vedän- kin pikatien sillan kautta huomioon, että kameroiden laatu ja helppo saa- tavuus + nuorten naisten (ja miesten) ennakkoluuloton sosiaalisuus ja luo- vuus tuottaa hämmäntävän hienoja kuvia, kunhan se kamerasen perustek- niikka on opittu.

Omalla kohdallani homma meni niin, että nuorena ja sosiaalisena sitä luo- vuutta löytyi, mutta tekniikkaa ei (pe- rusteetonta intoa). Nyt sitä tekniikan tietoa on, mutta se luovuus jäi johon- kin (perusteellista infoa). Varmaankin se meni taivasiin sen kovalevyn mu- kana, johon olin skannannut kaikki ne- gatiivini.

Onneksi aivan jokaisella valokuvaajal- la ja jokaisella otetulla valokuvalla on paikkansa maailmassa.

Tämän elämäni ensimmäisen pääkir- joituksen loppuun häivyttän itseni taus- tajuuskohdihin ylistämällä ahkeraa Anne Perttula toimitustyöstä ja mainos- myynnistä, Merja Elo taitosta ja yl- läpidosta sekä avustamisesta Nils Ny- mania ja Pertti Hynnistä. Enkä unohda teitäkään jotka lähetitte kuvianne ja tekstejanne: kiitos. Toivottavasti nau- titte lehdestä. Jos ette, älkää pitkö si- tä omana tietonanne, antakaa palau- tetta.

Teemu Laulajainen

MESTARIT KAMERAN TAKAA

Tampereen työväen opistossa järjestettiin MESTARIT KAMERAN TAKAA -luentosarja, jossa esiintyi tunnettuja suomalaisia valokuvaajia. Valokuvaajat kertoivat urastaan ja kertoivat tarinoita, jotka saivat yleisön näkemään valokuvat uudella tavalla.

Tässä osa luentojen annista / Anne Perttula

Luontokuvaaja **Hannu Hautala** oli toinen valokuvaaja, joka kävi esitelmöimässä Tampereen Työväenopistossa. Hauska tarinankertoja kertoi elämänsä kohokohdista valokuvaajana ja antoi yleisölle vinkkejä.

– Olen 71 ja risat, ei minulla ole mitään salaisuuksia, totesi Hautala. Hautala kuvaa edelleen filmille. Mutta koska filmille kuvaaminen on nykyisin kallista, ovat kuvaotoksetkin tarkkaan harkittuja. Kaikki valokuvat muutetaan digitaalisiksi Hannu Hautala -säätien

palkkaaman työntekijän avustuksella. Valokuvaaminen kiinnosti Hautalaa jo alle 10-vuotiaana. Ensimmäisen kameran, Jupiterin kaksisilmäisen, hän osti 1950-luvun puolivälissä puolukan ponninalla tienatuilla rahoilla.

Hautala toimi autoasentajana 10 vuotta ennen ryhtymistään ammattikuvaajaksi. Ensimmäisen kirjansa Erämetsän elämää Hautala julkaisi vuonna 1968. Ensimmäiset Hautalan valokuvat olivat mustavalkoisia. Hautala kertoikin, että mustavalkoaika oli oppimisen ai-

kaa, jolloin pimiössä tuli puuhasteltua pitkiä aikoja ja tutuksi tulivat kultaiset leikkaukset ja muut termit. Hannu Hautala oli ensimmäinen Suomessa, joka käytti salamaa lintukuvauksessa.

Luontokuvaajan elämästä Hannu Hautala kertoi mielenkiintoisia tarinoita. Piilokojuissa, joissa on lämmitys ja ikkunoita kameroille moneen suuntaan, Hautala on viettänyt päiväkausia. Syöttejä käytetään usein houkuttelemaan eläimiä ja lintuja paikalle. Luontokuvaaminen on odottelua ja vaatii paljon

Harmaasieppo vanhan viikatteen terällä Hannu Hautalan kuvaamana.

Luontokuvaaja isolla L:llä HANNU HAUTALA

aikaa. Vinkiksi Hautala antoi sen, että kameran säädöt kannattaa olla aina valmiina. Hautalan mukaan 10 prosenttia luontokuvauksesta on tekniikkaa ja 90 prosenttia tietoa luonnosta.

Lempivuodenajakseen Hautala mainitsi kevään, huhti-toukokuun, kun hangilla pystyy vielä liikkumaan. Tärkeä on myös marraskuun ja helmikuun välinen aika, vaikka silloin ei pimeyden takia saa niin paljon kuvia kuin esimerkiksi kesällä.

Hautalan yleisohje on se, että kuvassa pitää näkyä kohteen lisäksi vuodenaika ja vuorokauden aika. Luonnollisesti sommittelunkin pitää olla oikein. Hautala kehotti yleisöä kiinnittämään huomion revontuliin, joita on taas runsaasti myös Etelä-Suomessa.

Hannu Hautala mainitsi suosikkilinnuikseen kuukkelin, kotkan ja palokärjen ja eläimistä orava on tärkeä aihe ja lepakot ovat kiinnostavia. Oravista Hautalalla on ”toistatuhatta ku-

vaa, joista suurin osa huonoja”. Oravat Hautala on saanut hyppimään sijoittamalla herkut puuhun niin, että oravat joutuvat hyppäämään. Hautala haluaisi tehdä vielä yhden kirjan nimenomaan palokärjistä.

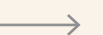
Intohimo valokuvaukseen on Hautalalla pysynyt edelleen. Iän myötä on tullut kaikenlaisia vaivoja, joten on pakko hiljentää vauhtia. Toinen silmä on sokea ja lonkkakin vaivaa. Mutta paljon on mies ehtinyt 40 vuodessa tehdä. Hän julkaissut lähes 50 kirjaa ja pitänyt kursseja ulkomaita myöten.

Teoksia on ilmestynyt myös ruotsin, englannin, saksan, ranskan, japanin, venäjän ja italian kielellä. Hautala on palkittu useaan kertaan. Valokuva Kotkat parittelevat valittiin vuoden lehtikuvaksi vuonna 1973.

Kirjalla Kololinnut ja muut pökölöpesijät Hannu sai valtion tiedonjulkistamispalkinnon vuonna 1978. Kuukkelin maa valittiin vuoden luontokirjaksi

vuonna 1984. Taigametsän talvi (1990) sai suuren suosion myös Suomen ulkopuolella. Vuonna 2007 avattu Hannu Hautala luontokuvakeskus sijaitsee Kuusamossa. Viime vuonna Opetus- ja kulttuuriministeriö myönsi tälle elämäntyöpalkinnon tiedonjulkistamistyöstä luontovalokuvauksen alalla.

Luennon päätti Eläkeläisen Riemuvuosi 2010 -niminen kuvasarja, joka sisälsi makupaloja Japanin Hokkaidolta ja kuumailmapallosta otettuja kuvia Suomen Lapista, ja diakuvasarja Islannista. Islannin telkkä ja virta-alli ovat ne linnut, joiden vuoksi Islantiin lähdetään lintuja kuvamaan. Hokkaidolle lähtijän pitää muistaa varata kuvauspaikat ja majoitus useita kuukausia aikaisemmin. Sinne Hautala haikailee yhä, niin unohtumaton reissu se oli.

I AM WWWI-FI

Hyvien kuvien fotoliike
JARIN KUVAKAUPPA
 LÄNNEN NOPEIN
 Kuninkaankatu 4 Rauma
 Puhelin (02) 8225 785
 järjestämämme koulutus maksutta, Raumalla sisältyy kauppaan

fotoliiga
 kauppiään
3 vuoden Nikon takuu

I AM THE NIKON D5200. Olen taiteellinen näkemyksesi.

Minulla on kääntyvä näyttö, Full HD -videotoiminto ja langaton yhteys mobiililaitteisiin. Koe yliverlainen kuvanlaatu 24 megapikselin kuvakennon, jopa 6400 ISO-herkyyden ja 39 tarkennuspisteen ansiosta. Olen kamera, joka muuttaa mielikuvituksesi kuviksi. iamnikon.com

At the heart of the image

Mies josta tuli jotain:

CAJ BREMER

Toinen kuvauksen mestari, **Caj Bremer**, aloitti luentonsa kertomalla itsestään ja urastaan. Bremer vakuutteli, että hän ei ole syntynyt kamera kädessä, eikä valokuvaaminen ollut edes syntymälahja. Caj Bremer kertoi hauskan tarinan siitä, kuinka hänen vanhat koulukaverinsa olivat ihmetelleet Bremerin menestyksestä uraa valokuvaajana. Kukaan näistä ei aikoinaan uskonut että Bremeristä tulisi jotain. Tämä ei ollut koulussa ”suurempi valopää eikä edes ylioppilas”. Bremerillä ei ollut edes mitään tiettyä kiinnostuksen kohdetta tulevan vaimonsa lisäksi. Ei ihme, että perhe oli pojalta hieman huolissaan. Sattuma kuitenkin vei miehen valokuvaamisen pariin.

Armeijan jälkeen lanko kysyi nuorukaiselta, tulisiko tästä valokuvaaja. Bremer vastasi, että miksi ei ja lähti Helsinkiin muotokuvaaja Fred Runebergin oppiin. Muotokuvaajan apulaisena Bremer oppi valokuvaamisen perusasiat, mutta työskenteli ateljeessa urhoollisesti vain hetken aikaa. Hän työskenteli myös teollisuuskuvaaja Rafael Roosin apulaisena, mutta ei viihtynyt työympäristössään.

Bremer liittyi helsinkiläisen kameraseuran Amatörfotografklubbenin jäseneksi vuonna 1950 saadakseen lisäoppia. ”Pelastava enkeli” oli Hufvudstadsbladet, joka pyysi Bremeriä lehden kuvaajaksi vuonna 1952. Bremer otti työn avosylin vastaan, ja siitä alkoi Bremerin kehitys kuvajournalistina. Vihdoinkin hän oli löytänyt paikkansa valokuvaajana.

Vuonna 1957 Caj Bremer siirtyi Viikkosanomiin, joka tuolloin julkaisi laajoja kuvareportaaseja amerikkalaisen Life-lehden esikuvan mukaan. Suomessa ei valokuvauskouluja ollut, joten Bremer otti virkavapaata ja lähti Ruotsiin opiskelemaan. Suomeen palattuaan Bremer rakensi oman laboratoriumin ja kehiti

Bremer luennoi Tampereella
 Teemu Laulajainen 2013

ti ja teki siitä lähtien itse omat valokuvansa. Työtahti Viikkosanomissa oli kova. Aikaa yhden jutun kuvaamiseen oli pari-kolme päivää. Työ kuitenkin opetti ahkeraksi ja nopeaksi. Huonolaatukselle paperille painetut kuvat saivat nuoren valokuvaajan itkemään verta. Kuvat olivat suttuisia, harmaita ja ikäviä. Ne eivät päässeet esille samalla tavalla kuin esimerkiksi Life-lehdessä, jossa todella panostettiin laatuun.

Vuonna 1970 Bremer siirtyi Helsingin Sanomien valokuvaajaksi. Hän kuvasi lisäksi muotia helsinkiläisille salongeille ja Me Naiset -lehdelle. Bremer työskenteli myös taiteilijaprofessorina vuosina 1978–1983 ja vuodesta 1984 jälleen Helsingin Sanomissa. Työnsä ohella Bremer toimi 1973–1976 Valokuva-lehden päätoimittajana. Caj Bremer esitti tilaisuudessa pääasiassa valokuviaan Ateneumissa vuonna

2010 olleesta näyttelystä. Bremer kertoi, että hänen jokaisen valokuvan takana on jokin tarina. Tarinoita miehellä riittikin. Bremer kuvasi Viikkosanomille Jäänsärkijä-sarjan, joka herätti mielenkiintoa myös ulkomailla. Nuori Bremer tuli kuitenkin huijatuksi, kun antoi hämmennyksissään saamastaan huomiosta parhaimpien valokuvien alkuperäiset kuvat japanilaismiehelle. Kuvat jäivät sille tielle.

Toinen mieleenpainuva tarina on siitä, kuinka Bremer onnistui Saksassa keppelötelemään itsensä illanviettoon, jossa Kuningatar Elisabeth oli mukana. Kuningattaren henkivartija oli seurannut Bremerin touhuja hetken aikaa ja lopulta tullut kohteliaasti koputtamaan tämän olkapäähän sanoen: ”I think you’ve got enough pictures”. Bremer poistui juhlista nolona mutta tyytyväisenä. ■

Anne Perttula

Viinipullon etiketin

informaatio ja siihen liittyvää taustatietoa

TEKSTI & KUVAT: PERTTI HYNINEN

Viinipullon etiketti antaa jo mielikuvan mistä viini on kotoisin. Eurooppalais-ten viinipullojen etiketeissä on yleensä enemmän tietoa kuin uuden maailman etiketeissä. Euroopan vanhoissa viinimaissa on ollut jo vuosikymmeniä käytössä laatuluokitusjärjestelmiä, jotka määräävät mm. mitä etiketissä täytyy ilmoittaa.

Kaikilla viinialueilla ei ole tiukasti viinivalmistusta säätelevää laatuluokitusta. Näillä alueilla viinin valmistus on vapaampaa kuin laatuluokitetuilla alueilla. Tällöin etiketissä annettu informaatio on myös vapaammin valittavissa. Samoin kasvatettavan rypäleen voi vapaasti valita. Tuottajan täytyy kuitenkin ottaa huomioon maaperä ja ilmasto, koska eri rypäleet tarvitsevat määrätynlaisen kasvuympäristön, jotta

siitä saataisiin paras mahdollinen viini. Laatuluokitus varmistaa, että viini täyttää määrätty vaatimukset, mutta toisaalta jotkut tuottajat tekevät korkealaatuista viiniä, vaikka alueella ei olisi varsinaista laatuluokitusta. Jossain tapauksessa valmistaja haluaa poiketa alueen laatuluokitukselta koska valmistaja uskoo pystyvänsä tekemään laadukasta viiniä vaikka ei noudata laatuluokitusta.

Monella alueella tällainen viini täytyy nimetä pöytäviiniksi. Yleensä pöytäviinit ovat heikompilaatuisia kuin alueen laatuluokitellut viinit, mutta poikkeuksiakin on. Jotkut pöytäviinit saattavat olla parempia kuin alueen laatuluokitellut viinit.

Viinipullon etiketissä on yleensä ainakin seuraavat tiedot: nimi, vuosikerta, tuottaja, maa, tuotantoalue ja alkoholipitoisuus. Näiden lisäksi voi tuotantoalueen laatuluokitus vaatia ilmoittamaan esimerkiksi seuraavia tietoja: laatuluokka, kypsyyssluokka ja pullottaja.

Yhä useampi valmistaja mainitsee etiketissä myös rypäleen nimen. Rypäleen nimeä ei ilmoiteta kaikilla alueilla, koska ko. alueen laatuluokitus määrittelee mitä rypäleitä saa käyttää, joten valmistajat katsovat, että valistunut viinin kuluttaja tietää mitä rypäleitä ko. alueilla käytetään.

Ranskassa Bordeauxin alueella viinit ovat aina sekoiteviinejä. Bourgognen viinit taas ovat yhden rypäleen viinejä. Sekoiteviinit eivät kuitenkaan ole huonompia kuin yhdestä rypälestä tehdyt viinit. Tuottaja on yrittänyt saada rypäleitä sekoittamalla paremman viinin kuin mitä yhdestä rypälestä olisi ollut mahdollista saada. Yksi viini antaa makua, toinen happoja ja mahdollisesti kolmas tuoksua tai väriä. Toisaalta myös taloudelliset näkökohdat vaikuttavat rypäleiden sekoitussuhteisiin.

On myös viinejä, jotka eivät ole vuosikertaviinejä. Nämä ovat sekoitteita useamman vuosikerran viineistä. Tuottaja haluaa näin varmistaa, että joka vuosi tulee tasalaatuisia ja samankaltaista viiniä.

Varsinaisen etiketin lisäksi pullosa saattaa olla ns. takaetiketti. Tässä annetaan lisätietoa viinistä. Jos varsinaisessa etiketissä ei ole mainittu rypälettä, se voidaan ilmoittaa tässä. Lisäksi viinistä saattaa olla luonnehdinta. Useimmiten valmistaja on moninaisilla hienoilla ilmaisuilla pyrkinyt luonnehtimaan viiniä. Nämä täytyy useimmiten ottaa pelkkänä mainoksena. Etiketissä saattaa olla myös maininta, minkälaisien ruokien kanssa viini sopii. Tästä voi kuluttajalle olla hyötyä.

Etiketin lisäksi tietoa viinistä saa mm. Alkon kuukauden uutuudet-lehdestä, joka ilmestyy kuukausittain. Tästä saa tarkempaa tietoa kuin pullon etiketistä. Kannattaa kuitenkin muistaa, että vain oma suu pystyy sanomaan, mikä viini on maistajalle hyvä viini. Samoin ruoan ja viinin yhdistämiseen on maakuasia, jossa on luonnollisinta seurata omaa makua.

Silloin jos tarjoaa ruokaa ja viiniä vieraille, kannatta ottaa huomioon yleisiä periaatteita ruoan ja viinin yhdistämisessä. Ammattihenkilöiden arviot ovat pitkän ajan tuloksena syntyneitä mielipiteitä viineistä ja niiden yhdistämisestä ruokiin, joten ne ovat hyviä ohjeita, jos tuntee kaipaavansa tukeaa viinin valinnalle. ■

Ranskalainen etiketti.

Italialainen etiketti.

Australialainen etiketti.

Viinikellari, Ranska, Bordeaux, viinialue Medoc St Julien.

Käymisastioita, Italia, Piemonte, viinialue Barbaresco.

Käymistynnyreitä, Italia, Piemonte, viinialue Barbaresco.

Mikko Hietaharju

Lyhyt tapahtumaketju tähän haastatteluun lähti siitä, kun aloin pohtia valokuvaa ja sen vaikutusalueita ja päädyin kirjastoon etsimään suhteellisen selkokielistä selontekoa valokuvan luonteesta; siitä mihin kaikkeen sillä pystytään vaikuttamaan. Löysin Mikko Hietaharjun kirjoittaman ”Kuuntele kuvaa – näkökulmia valokuvan tulkintaan” –kirjan. Sen luettuani – osittain ymmärrettyäni – otin kirjoittajaan yhteyttä, ja tapahtui kasvoton sähköpostihaastattelu. Hän vaikuttaa Jyväskylän suunnalla, joten posti oli edullisempi ratkaisu.

”FT Mikko Hietaharju on valokuvaaja sekä valokuva- ja musiikkikriitikko. Valokuvia on syntynyt mm. oppikirjoihin ja rikosromaanien kansikuviksi, levykansiin ja julisteisiin. Mikko on pitänyt parikymmentä yksityisnäyttelyä sekä osallistunut lukuisiin ryhmä- ja yhteisnäyttelyihin. Mikko on urallaan toiminut valokuvauksen läänintaiteilijana ja yliopisto-opettajana. Nykyään hän työskentelee kuvallisen ilmaisun aikuiskouluttajana.”
(Lainaus Docendon kirjailijakuvauksesta)

Seuraavassa ovat kysymykset ja vastaukset mitään lisäämättä ja poistamatta.

Valokuva on tiedottamisen muoto. Sen sisältö voi olla aivan mitä tahansa pornografiasta tieteen julkaisuihin ja arkisista muistokuvista tiedustelupalvelun kidutuskuihin. Miksi, kun puhutaan valokuvauksesta, mieliimme tulee edelleenkin kauniit luontokuvat?

Historiansa ajan valokuvausta on markkinoitu suurelle yleisölle kulluttamisen kohteena (esim. entistä kevyemmät ja vaivattomammat pienkamerat). Tuossa markkinamiesten jargonissa on noussut keskeiseen asemaan juuri kauneuskäsitykset: tallenna hauskat hetket pysyviksi muistoksi, tallenna kauniit ja elämykselliset asiat kuviksi. Ja sitten on iskostettu harrastelijoiden mieliin, että kaunis auringonlasku tai suomalainen luonto se vasta kaunis onkin kuvattavaksi.

Toisaalta voi olla kyseessä myös vain kulttuurisesti omaksutut kauneuskäsitykset: luonto nyt vain on kaunista ja kesämyrsky auringonlaskut ovat ihan kuin maalauksia ja siksi kuvattavia. ”Oikeiden luontokuvaajien” metsistä tuomat saaliit kertovat meille elähdyttäviä tarinoita suoraan suomalaisuuden ytimestä – kertomatta jää, mitä kuvaaja teki ennen kuvan ottamista, miten hän houkutteli karhun kuvattavaksi (haaskalle), ahman puunoksalle (kuollut eläin odottamassa syöjäänsä rungon takana) jne.

Kauniit luontokuvat vahvistavat kulttuurisia käsityksiä kauneudesta ja sosiaalisesta hyväksyttävyydestä: kauniille maisemakuvalleni riittää aina ihailijoita – en siis tarvitse ”taidetta” sotkemaan näitä yhteisesti hyväksytyjä käsityksiä. Paitsi jos kuva on erityisen värikkäisen kaunis, se arvotetaan – juuri niin: taiteeksi.

Perhealbumiin räpsittäessä sommittelusta ja valaisusta vähät välitetään, kohde on tärkein ja rakkain. Onko nykyisessä taidevalokuvauksessa näkyvässä samanlaista kohteen arvon yllötystä sommitteluun, valaisuun ja tasapainoon nähden?

Harrastelijakuvauksessa luotetaan kameran tekniikkaan. Näillä idioottikameroilla saadaan toki kelpo kuvia, mutta samalla ne ohjaavat tekniikkansa kautta tietynlaiseen ilmaisuun, esimerkiksi keskuspainotteisuus ohjaa sekä tarkennusta ja valotusta. Kohde siis pönöttämään kuvan keskelle. Hyvin yleisesti tähtänyt tai huonosti tarkennettua valokuvaa sanotaan ”taiteelliseksi” – ikään kuin valokuvan taidekin olisi vain tekniikan rajojen koettelemista. Taide ei kuitenkaan synny vahingossa, se on intentionaalista toimintaa. Siksi valokuvilla taidetta tekevä pyrkii myös toteuttamaan kuvansa teknisesti hallitusti. Tosin ääripäänä siinäkin on, että muotokielen hallitseminen syö voimaa sisällöltä. Eli: moni kakku (kuva) päältä kaunis...

Kuvien arvostelu on vaikeaa, tai ainakin sen pitäisi olla; mielestäni nopea mutu-tieto on liian helppo langettaa valokuvalle. Mitä asioita kuuluu muistaa laittaessa kuvia paremmuusjärjestykseen?

Lähtökohtaisesti olisi mietittävä, mihin tarkoitukseen kuvat on otettu. Hyvää tai huonoa kuvaa ei sinänsä ole olemassa, vain enemmän tai vähemmän hyvin tarkoitukseensa sopivia kuvia. Toisaalta kannattaisi miettiä, miten kuvia arvotetaan: voidaanko laadullisia seikkoja tosiaan laittaa paremmuusjärjestykseen, vai pelkästään määrällisiä, havaittavia asioita, kuten terveysalueen hallinta sekä ajan ja valon sisällöllisesti oivaltava hallinta.

Kuvan kertova sisältö, kuvan tarinaluonne, kuvan synnyttämien mielikuvien, miellehtymien tai koettujen asioiden mieleen palauttaminen lienevät kestävimmit arvotusperiaatteet. Lähtökohtaisesti voidaan olettaa, että valittu muotokieli palvelee sisältöä, ja sitten on mietittävä, miten siinä on onnistuttu.

Lopulta voitaisiin arvioida kuvien arvioijia: miksi he valitsevat tällaiset seikat ”voittajiksi” ja jättävät muut huomiotta. Samalla voitaisiin todeta, että ei ole olemassa oikeaa tai väärää tulkintaa.

New Year 2013
Teemu Laulajainen

”...kuvan olemassaolon tarkoitus...”

Lähetän sinulle yhden kuvan, jonka olemassaolon oikeutuksista en ole täysin varma. Se ei ole erityisen kaunis, sielukas tai edes hauskakaan välttämättä. Mihin se kuuluu, jos kuuluu mihinkään?

Kuva: New Year.

[Kuvanmuokkausta on vain kiinnitysnarujen poisto sekä useamman ilotulitteen yhdistäminen taivaalle. Yhteenkään ruutuun ei tullut tarpeeksi kauniita räjähdyksiä.]

Kuva kuin Tim Burtonin elokuvasta. Avaahan se mielikuvia, kun luuranko (mies) kaulailee pumpattavaa Barbaraa. Keinotekoisesti olemassa molemmat, mutta silti persooniksi ylennettyjä. Tätähän valokuva yleensäkin tekee: kun kuva on palanen rajattua ja tehostettua todellisuutta, se inhimillistää kaiken. Tai jos tarkkoja ollaan: katsojan tulkinnassa inhimillistyy kuvatut, elottomat asiat. On vain oltava tarkkana:

lavastaminen näkyy helposti kuvasta, koska katsoja kuitenkin haluaa katsella valokuvaa todellisuudesta. Kovin helposti liikutaan ärsyttävästi tekohauskan rajapinnalla. Jotenkin tuntuu, että hauskuus on yksinkertaistettua, kameraseuramaista, ei loppuun asti mietittyä hauskuuttamisyritystä. Jos kuva ei ole erityisen kaunis, sielukas tai edes hauska, mikä on kuvan ottamisen tarkoitus? Mikä on kuvan olemassaolon tarkoitus? Oikeastaan hyvä kuva kyllä pystyy vahvistamaan oman olemassaolonsa oikeutuksen.

Suomessa on paljon erittäin taitavia harrastajia, jotka tekevät upeaa ja hyvänäköistä kuvaa. Useimmat eivät koskaan pääse Helsingin Sanomien tai Suomen Kuvalehden sivuille. Kuinka paljon menestys riippuu siitä keitä tunnet, verrattuna siihen kuinka hyvää jälkeä teet?

Hyvä kuva tulee aina julki, tavalla tai toisella. Tie on vain pitkä ja väsyttävä. Moni yrittää väen väkisin julkisuuteen, ja seurauksena on viidentoista minuutin julkisuus jollain uudella kokeilulla, joka ei sitten kestäkään ilmaisun muotona kokeilua pidemmälle. Mutta sosiologisesti ajatellen kyllä valokuvauskin eri käyttötarkoituksissaan muodostaa kenttiä, joilla erotellaan kuvaajia ja joille pääsyä kontrolloidaan ”portinvartijoilla”: kriitikot, kuvauspäälliköt ja toimittajat, galleristit, apurahojen jakajat muodostavat joukon, joka määrittelee kentälle pääsyn kriteerejä. Voi siis olla, että jos tunnet jonkun myönteisen henkilön, saat kuvasi julkisuuteen. Tämä pätee erityisesti taidekenttään. Toisaalta lehtikuvauksen käytännöt muuttuvat juuri nyt jyrkästi: lehdehän oikein pyytävät silminnäkiäkuvia. Siis jos olet valpas ja kännykkäkamera kohdallaan, voit saada ”lukijakuvasi” seuraavan aamun lehteen.

Muoto ja sisältö ovat jo klisee-käsitteitä kuvan, tai minkä tahansa taidemuodon tulkinnassa. Mutta kuitenkin kaikki muutkin kliseet, nämäkin puoltavat paikkaansa kun halutaan yksinkertaistaa ja pohtia asioita kielen avulla. On esitetty monenlaisia suhteita näiden kahden välillä, kiistelty kumpi on tärkeämpi ja kumpi alisteinen. Valokuvan kohdalla muodoksi ymmärrän sen mitä nähdään ja sisällöksi sen mitä nähty edustaa tekijän ja kokijan maailmankuvassa. Varmaan hölmöä, mutta ymmärsin hiljattain että niin teoksen muoto kuin sisältö ovat molemmat sisältöä. Muodon on oletettu olevan se mikä näkyy, asian pinta. Ja sen alla sisältö. Molempien on oltava jonkin kolmannen attribuutteja, koska niitä käsitellään niin, molempia väännellään ja käännellään niin että ne tulevat sisällöksi jollekin kolmannelle. Mikä tämä kolmas voisi olla? Valokuvan tapauksessa se ei olisi aistein havaittava valokuva, koska sen olemus koostuu muodosta ja sisällöstä.

(tämä ei ehkä tule lehteen, mutta en voinut vastustaa kiusausta kysyä, joten käytin tilaisuuteni hyväksi)

Muoto vastaa kysymykseen miten tehty, sisältö kysymykseen mitä on tehty. Aika hauska tulkinta tuo muodon ja sisällön ”yhteissisältö”. Bartheshan taisi puhua denotaatioiden ja konnotaatioiden muodostavan semioottisesti kolmannenkin tason. Tullaan myytien tasolle. Kulttuurisesti siis jokin myyttinen käsitys

antaa tulkinnassa muodon ajatuksille. Valokuvasta tulee kulttuurinen mielikuva. Itse olen käyttänyt ilmaisua mielleyhtymien taso, jolla voidaan myös korostaa yksilöllistä virittymistä ja kuvan tulkinnallisuuden rakentumista. Valokuvan voi repiä, koska todellinen kuva ei ole kuva. Se virittyy kuvan ja katsojan välille.

Hauska kysymys:

Me rakastamme kategorisointia, pakkaamista ja muottiin tunkemista sekä karrikatyyrimaista nimitelyä. Olen kuullut missikuvaajista, puskakuvaajista, tipukuvaajista, hurmoskuvaajista (heistä jotka ensin hurmioituvat ja sitten vasta kuvaavat), pönötyskuvaajista, raadonkuvaajista, kukkakuvaajista ja taidekuvaajista. Suuri osa heistä kuuluu siihen ryhmään, joka ei halua vaikuttaa todellisuuteen, vaan ottavat maiseimat annettuina. He kävelevät ja patikoivat ja metsästävät ajan kanssa hyvää kuvaa. Jollakin tavalla se on puhdasta valokuvausta. Itse olen ehkä tyytymätön lavastaja-kuvaaja sekä rahasta konttaava. Mikä tai millainen kuvaaja sinä olet Mikko Hietaharju?

Kohde valitsee kuvaajansa. Mieluusti liikun vilkkaassa katumaisemassa, ihmisjoukkojen edessä suuntaan kamerani joukkoon, en itse tapahtumaan. Turistirannoilla liikun pienen kameran kanssa ja annan kameran tehdä kuvauspäätöksiä, koska auringonpaisteessa en useinkaan näe, mitä kuva-alalla mahdollisesti on. Ihmistä kiinnostaa aina toinen ihminen, enkä ole tuosta poikkeus. Maiset ei enää sävähdytä [ellei esteettisyys vangitse täysin huomiotani]. Valokuvaus on metsästystä ja kalastusta. Voin asettua asemiin väijymään saalista, kun hyvän taustan eteen odotan oikeanlaista ihmistä. Joskus onnistuu, joskus ei. Kalastelen tilanteissa, joissa on liian paljon tapahtumia, jotta kaikkeen voisi keskittyä. Kuvataan ja katsotaan, mitä mukaan on tarttunut.

Viimeinen kysymys:

Mitä kamera merkitsee sinulle?

Ilmaisuvälineenä kamerani on kuvaajan kameran kuvaaja. ■

Teemu Laulajainen

Nuorten valokuvauskilpailun vähäinen osanotto yllätti

Nuorten valokuvauskilpailun nuorempien sarjan (13–18-vuotiaat) voitti tänä vuonna Emmi Aivola. Toisen sijan nappasi Jenny Hyvönen ja kolmanneksi sijoittui Janina Teikari. Nuorempien sarjan kuvausteemana oli Kaupunkiliikenne. Vanhempien sarjan (19–25-vuotiaat) voittajaksi selvisi Max Laihon. Kuvausteemana vanhemmilla kuvaajilla oli Ihminen liikenteessä.

Nuorten valokuvauskilpailussa kokeiltiin uudenlaista formaattia. Aikaisempi-

Valokuvauskilpailun nuorempien sarjan voittaja Emmi Aivola.

na vuosina kilpailun aiheet ja aikataulu sovittiin koulujen kuvataiteen opettajien kanssa. Opettajat keräsivät oppilaiden kuvatiedotot ja toimittivat ne kilpailuun. Valokuvista tehtiin A4-kokoiset tulosteet, joiden pohjalta tuomarit valitsivat kilpailuun 25–30 kuvaa. Tänä vuonna kilpailussa oli kaksi sarjaa. Tarkoituksena oli laajentaa kilpailua peruskoulujen ja lukioiden ulkopuolelle.

Uutta kilpailussa oli myös se, että kilpailukuvat toimitettiin tuomaristolle sähköpostitse. Koulujen kuvataiteen opettajille lähetettiin kilpailusta tiedotteet ja kilpailujulisteita levitettiin kouluille, nuorisotaloille, kirjastoihin ja kahviloihin. Lehdistössäkkin valokuvauskilpailu huomioitiin. Rauman pääkirjaston aulassa oli maaliskuun ajan esillä kilpailukuvista koostuva näyttely.

Kilpailun tuomareille kilpailu oli pettymys. Valokuvakilpailuun lähetettiin ainoastaan 18 valokuvaa. Vanhempien kuvaajien sarjaan tuli vain yksi valokuva. Laadullisestikaan ei tänä vuonna ylletty aikaisempien vuosien tasolle, vaikka muutama helmi kuvien joukosta löytyikin. Kuvankäsittely kilpailussa oli sal-

littu, mutta sitä ei juurikaan oltu hyödynnetty.

Se, millaisessa muodossa nuorten valokuvauskilpailu tulee jatkumaan, jää nähtäväksi. Selvää on se, että kilpailun pitää saada enemmän tunnettuutta ja nähtävyyttä. Sitä kautta Rauman Kameraseura voisi saada lisää nuoria rivistönsä.

Syksyllä aloittanut nuorisoyaosto koontuu kirjastossa kerran kuussa. Kokouksessa annetaan erilaisia kuvaustehtäviä. Kuvaamaan mennään joko yksin tai ryhmässä, riippuen kuvausteemasta. Kuvauspaikkoja voivat olla kaatopaikka, tehdas, jääkiekko-ottelu ja teatteri.

Kokousten yhteydessä pidetään myös koulutuksia, esimerkiksi yökuvauksesta ja muotokuvauksesta. Nuorten valokuvista järjestetään näyttelyitä ja käydään yhdessä valokuvanäyttelyissä.

Anne Perttula

Rauman pääkirjastossa kesäkuussa
kaikille 15-25 vuotiaille avoin
VALOKUVANÄYTTELY

Aihe vapaa, ilmainen osallistuminen.
Lähetä 17.5 mennessä max 3 kuvaa
parhaalla laadulla osoitteeseen

rksnuoriso@gmail.com

jokaiselta
hyväksytään
ainakin 1 kuva

www.raumankameraseura.net
0504649083 Teemu Laulajainen

KIIKARTORNI

Alkuperäinen Kiikartorni sijaitsi satamassa, lähellä nykyistä merikoulua. Se valmistui vuonna 1892, raumalaisen purjelaivamerenkulun huippukautena ja palveli sataman ja kaupungin ja sataman ja merellä liikkujien välistä tiedotustoimintaa. Säätietoja tornista viestitettiin vielä 1940-luvulla. Torni purettiin tarpeettomana 1956.

Nykyinen, Syväraumanlahden rannalla oleva näkötorni on tarkka kopio sataman tornista. 18,6 metriä korkea torni vihittiin käyttöön 1992. Tornista näkee kappaleen kauneinta raumalaista saaristomaisemaa ja lisäksi sieltä voi tarkkailla pienvenesataman vilkasta liikennettä.

Lähde: Rauman museo

Puolustusvoimien entinen koulutuslinnake, Rauman edustalla. Saari tarjoaa tunnelmallista majoitusta ja herkullisia ruokaelämyksiä, sekä erilaista ohjattua toimintaa yksityisille ja yrityksille.

Kuuskajaskarin Loma/linnakesaari
050 3139160 tai 0400 775875
info@kuuskajaskari.fi
GPS-koordinaatit: 61°08.2'N, 21°22.0'E

Virkisty Selkämeren kansallispuiston sydämessä! Merellisiä kokemuksia, tunnelmallista majoitusta

Kuuskajaskari avaa ovensa tilausryhmille toukokuun alussa. Päivittäin saari palvelee asiakkaitaan 8.6-18.8, sekä viikonloput 24-25.8 ja 31.8-1.9.2013.

Muina aikoina avoinna tilauksesta ryhmille.

Kuuskajaskari

Kesäteatteria, konsertteja lapsille. Heinäkuun ajan opaskierrokset päivittäin. Retkisatama veneilijöille. "Jokamiehen" saunavuorot naisille ja miehille. Monenlaisia akviteetteja niin ryhmille, majoittujille kun päiväkävijöillekin. Lomapaketteja. Katso tarkempia tietoja: www.kuuskajaskari.fi

Kuuskajaskariin pääset mukavasti reitti- ja tilausliikenteen vesibusseilla tai omalla veneellä. Laituripaikkoja on kolmisenkymmentä. Reitti- ja tilausliikenteen hoitaa Rauman Saaristokuljetus: www.raumansaaristokuljetus.fi

HYVINVOINTIA YDINSÄHKÖLLÄ

www.tvo.fi

TVO

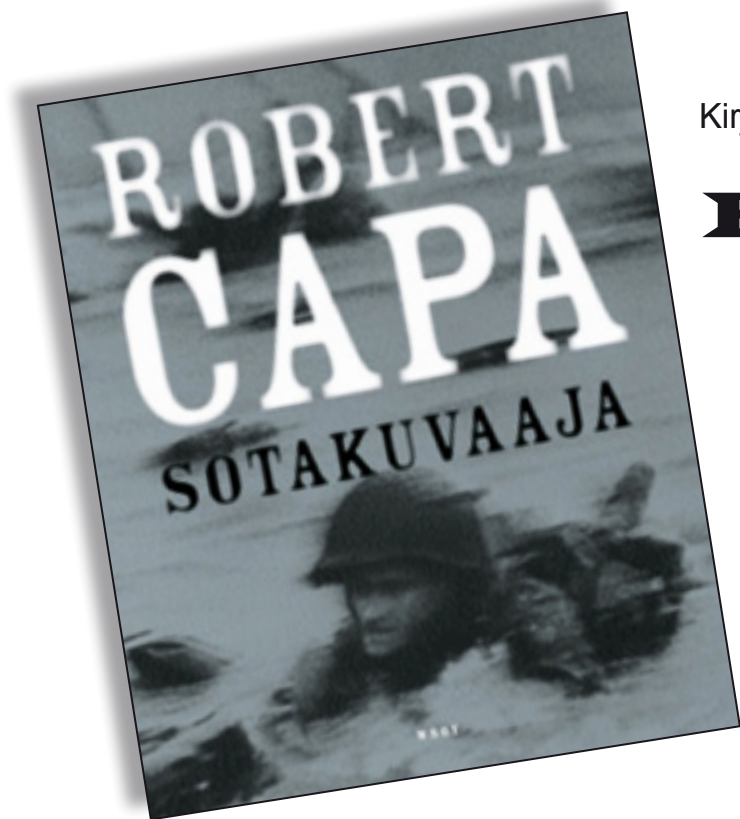
Ensilumi saaristossa

Nils Nyman

Viikolla 43 satoi ensilumi Rauman saaristoon. Pitihän se lähteä taas kokemaan niinkuin niin usein muinakin vuosina. Navakassa tuulessa ja tuiskussa kohti Nurmesluotoa Pihluksen lahteen. Ihan yksin siellä sai olla omassa rauhassa. Hirvestäjät tulevat vasta viikonloppuna.

Tuuli puhalsi luoteesta joten suurimmat aallot vyöryivät Pihluksen etelärannan suuntaisina – eivät suoraan rantaan. Niinkuin ennenkin tuli kuvattua rantakiviä ja kalliota joihin aallot iskeytyivät. Mausteen kuville antoi yöllä satanut vähäinen lumi ja mustat pilvet. Hieno kokemus taas.

Kirja-arvio / Anne Perttula

Elämää kuin Hollywood-elokuvissa

Robert Capa: Sotakuvaaja(Slightly Out of Focus, 1947). Suomentanut Leena Tamminen. WSOY 2007.

Robert Capan romaani Sotakuvaaja on selostus tämän työstä sotavalokuvaajana toisen maailmansodan aikana, jolloin hän kiersi liittoutuneiden armeijan mukana Pohjois-Afrikan, Sisilian ja Italian sotatantereilla. Hän oli myös todistamassa Pariisin ja Berliinin vapautuksia.

Kirjan tapahtumat käynnistyvät New Yorkissa. On vuosi 1942. Työtön ja nälkäinen valokuvaaja herää studiossaan. Oven alta on työnnetty kolme kirjettä: ensimmäinen sähköyhtiöltä, toinen oikeusministeriöltä, joka ilmoittaa Capan olevan mahdollisesti vihollismaan kansalainen ja kolmas Collier’s-lehdestä, joka tarjoaa Capalle erityistehtävää: laiva Englantiin lähtisi kahden vuorokauden kuluttua. Ongelmana on, ettei Capalla ole passia ja hänen on vihollismaan kansalaisena anottava erityisluvut kaikkiin matkoihin, jotka ulottuisivat viittätoista kilometriä kauemmas New Yorkista.

Kuin ihmeen kautta Capa saa passin ja tarvittavat paperit juuri ennen laivan lähtöä ja pääsee matkalle kohti Englantia ja uutta työtehtävää. Edessä on kuitenkin ongelmia, joita aiheuttavat Capan arveluttava kansalaisuus, ja Englannissa hänen pääsyinsä maihin on tyssätä tullivirkailijoiden erheeseen.

Kiperiä tilanteita Capa kohtaa myös työssään sotavalokuvaajana joutuessaan välillä itsekin keskelle taisteluja. Collier’sin potkujen jälkeen ja uutta työpaikkaa etsiessään Capa pakenee tiedotusjoukkoja, jotta armeija ei saisi tietää, ettei hänellä ole oikeutta esiintyä virallisena sotavalokuvaajana. Hyvät sosiaaliset taidot, ystävät ja uskomat-

toman hyvä tuuri pelastavat hänet monelta harmilta.

Totuuden kirjoittaminen on vaikeaa, kuten Capa on itsekin todennut. Siksi hän on kirjassaan ottanut vapauden värittää totuutta, osittain myös suojatakseen ystäviensä yksityisyyttä. Kirja on yhtä aikaa selostus sotavalokuvaajan työstä ja sotaromaani. Normandian maihinnoususta tarinaa riittää yhden luvun verran. Capan sadastakuudesta kuvasta pelastui vain kahdeksan innokkaan pimiöapulaisen käsissä.

Sodan ohella Capa kertoo romanttisesta suhteestaan lontoolaiseen Pinkyyn. Kirjan lopussa Pinky kuitenkin nai sotakuvaajan hyvän ystävän, ja sota on Euroopassa ohi. Kirja päättyy Capan sanoihin: ”Enää ei ole kerrassaan mitään syytä nousta aamuin”.

Kirjan puhekielimäinen tyyli on helppoluukuista. Kirja syntyikin enimmäkseen Capan sanelun pohjalta. Tarinankertojana Capa on hauska ja viihdyttävä. Capan sotakokemukset ovat kuin jostakin Hollywood-elokuvasta. Pintaa syvemmälle ei ainakaan tarinoissa mennä.

Valokuvissaan hän kuitenkin vakavoituu ja kuvaa sotaa silminnäkijänä. Hänen kuvisaan näkyy kuolema, mutta myös elämä. Capa on sanonut: ”Jos kuvasi eivät ole tarpeeksi hyviä, et ole tarpeeksi lähellä”. Capa oli toki tarpeeksi lähellä, mutta ei sentään niin lähellä kuin vaikkapa sotakuvaaja Tony Vaccaro, joka valokuvasi toista maailmansotaa tavallisena sotamiehenä. Sotaan kyllästyttyään Capa pääsi halutessaan Pinkynsä luokse Englantiin, kauas pois sodasta.

Muita elämäkertoja:

Alex Kershaw;

Sotaa ja samppanjaa: Robert Capan elämä. Otava, 2003.

Hannu Vanhanen;

Unkarilaisten valokuvaajien odyссеia.

Tampereen museot ja Valokuvakeskus Nykyaika, 2009.

Richard Whelan;

Robert Capa: A Biography. 1985.

Robert Capan elämä lyhyesti

Robert Capa (syntymänimeltään Endre Ernő Friedmann) syntyi 22.10.1913 Budapestissa keskiluokkaiseen juutalaisperheeseen. Lukion jälkeen Endre lähti Berliiniin opiskelemaan lehdistöoppia. Hän haaveili toimittajan tai kirjailijan ammatista. Endren piti kuitenkin lopettaa koulu kesken ja hän pääsi juoksupojaksi Dephot-nimiseen tunnettuun uutiskuvatoimistoon ja eteni pian pimiöapulaiseksi ja sitten apulaiskuvaajaksi. Marraskuussa 1932 Endre lähetettiin Kööpenhaminaan kuvaamaan maanpaossa elävän Leo Trotskin puhetta. Julkaistu tarina oli menestys.

Vuonna 1933 Endre muutti Pariisiin, jossa ystäväystyi valokuvaajien André Kertészin, David ”Chim” Seymourin ja Henri Car-

Robert Capa. Kuva Gerda Taro. <http://commons.wikimedia.org/wiki/File:RobertCapabyGerdaTaro.jpg>

tier-Bressonin kanssa. Endre oli muuttanut nimensä Andréksi, kun hän tapasi Gerda Taron syksyllä 1934. Pariisissa oli vaikeaa saada töitä vapaana journalistina. André ja Gerda keksivät menestyvän amerikkalaisen valokuvaajan nimeltä Robert Capa ja myivät Andrén ottamia valokuvia lehtiin keksityn valokuvaajan nimellä. Kun juoni tuli ilmi, täytyi Andrén ottaa nimekseen Robert Capa ja elää kuuluisaksi tulleen keksityn nimen mukaan.

Capa ja Gerda lähtivät Espanjaan raporttoimaan Espanjan sisällissodasta. Gerda sai surmansa Madridin länsipuolella Brunetessa käydyssä taistelussa. Capa ei koskaan täysin toipunut surustaan eikä avioitunut myöhemminkään. Vuosina 1936–1939 Capa kuvasi sisällissodan kauhuja Espanjassa. Vuonna 1936 Capa tuli tunnetuksi valokuvallaan ”Tasavaltalaistaistelijan kuolema” Andalusian Cerro Murianossa. Kuvan aitoudesta on kiistelty näihin päiviin saakka.

Toisen maailmansodan alussa Capa asui New Yorkissa. Hän kiersi kuvaamassa ympäri Eurooppaa ensin Collier’s-lehdelle ja

myöhemmin Lifelle. Tuolloin hän oli yhä Saksan kansalainen ja ainoa vihollismaan valokuvaaja, joka teki töitä liittoutuneille valtioille. Hänen tunnetuimpia töitään ovat hänen 6. kesäkuuta 1944 Normandian maihinnousun aikana ottamansa kuvat.

Vuonna 1947 Capa matkusti Neuvostoliitossa kirjailija John Steinbeckin kanssa. Ystävysten humoristinen kirja A Russian Journal ilmestyi vuonna 1948. Steinbeckin kirjoittama kirja on kuvitettu Capan valokuvilla. Samana vuonna Capa perusti valokuvaajakavereidensa kanssa kuvatoimiston Magnum Photos. Vuonna 1949 Capa teki kirjan Report on Israel yhdessä Irwin Shaw’n kanssa.

1950-luvun alussa Capa matkusti Japaniin järjestelemään Magnumin valokuvanäyttelyä. Life pyysi Capaa kuvaamaan ranskalaisen Indokiinan sotaa. Capa, joka oli vannonut vuosia aikaisemmin, ettei kuvaa enää yhtään sotaa, otti tehtävän vastaan ja lähti ranskalaisen rykmentin matkaan. Toukokuun 25. päivä vuonna 1954 rykmentti oli ajamassa vaarallisen alueen läpi tulituksen aikana. Capa päätti nousta autosta ja ottaa

kuvia rykmentin etenemisestä. Capa kuitenkin astui jalkaväkimiinaan ja kuoli matkalla sairaalaan kamera kädessään.

Robert Capa tunnettiin sosiaalisena ihmisenä ja naistenmiehenä. Hänen romanssinsa Elaine Justinin kanssa kesti toisen maailman sodan loppuun asti, vaikka Capa vietti suurimman osan ajasta rintamalla. Capa kuvaa suhdettaan ”Pinkyn” kanssa Sotakuvaaja -kirjassaan. Capan tunnetuin romanssi oli Ingrid Bergmanin kanssa. Tosin suhde tuli yleiseen tietoon vasta vuosia Capan kuoleman jälkeen. Alfred Hitchcock hyödynsi Capan ja Bergmanin välistä rakkaussuhdetta elokuvassa Takaikkuna, joka kertoi maailmaa kiertävän valokuvaajan ja newyorkilaisen seurapiirikaunottaren välisen rakkaustarinan. ■

Lähteet: Wikipedia ja Robert Capa: Sotakuvaaja (2007)

NÄKÖKULMA TUKHOLMAAN

Pohjoismaiden suurimmassa kaupungissa on ollut joskus vasemmanpuoleinen liikenne. Sen saat-
taa aavistaa T-Centralenissa, eli metron pääasemal-
la, jossa junat putkahtelevat esiin mustan tunnelin
oudosta päästä. Hetken sitä ihmettelee kylttien ruu-
vipuolta. Kolmesta linjasta vihreä linja on vanhin,
muut noudattavat jo nykyistä oikeanpuoleista
menosuuntaa.

Suomalainen lähestyy kaupunkia meren yli.
Jotkut kääntyvät saman tien takaisin, sillä nyt
ei tarvitse enää uida. Terminaalista läpi pääs-
seet astuvat 900-vuotiaan vanhuksen helmoille,
ja tuo ikä hyväksyy monenlaiset kansalaisuudet.

Hän ei tuijota, ellet pyydä. Hän ei tuomitse,
jos olet ylpeä.

Kahden miljoonan ihmisen kaupunki on paljon
enemmän kuin Gamla Stanin turistikatiska.

LIKKUMINEN

Tunnelbana (tunnelibaana) on ehdoton
kulkuväline: noin 15 eurolla saat kios-
keista muovikortin, jolla istut vaikka
koko päivän metrossa. Saat kokea elo-
kuvamaisen entiselämyksen ihmisten is-
tuessa joko uppoutuneena iPhoneensa,
lehteensä, kirjaansa tai oman päähänsä.
Ja mikä parasta; kukaan ei tuijota sinua,
voivat jopa luulla sinua ruotsalaiseksi -
jos pysyt hiljaa.

Surkea ruotsinkielen taitoni sai ravis-
telun, kun vaunun vallanneet koululai-
set kysyivät, mitä kuvaan kamerallani.
He eivät osanneet englantia, joten mi-
nun oli osattava ruotsia. He kuuntelivat
ihailtavan kärsivällisesti.

Sama kortti pätee busseihinkin. Niillä-
kin voit ajaa päätepisteelle, hypätä pois
ja ihmetellä hetken ABC-kylää tai miljo-
naohjelman taloja ja palata samaa tietä
takaisin. Bussista on sitä paitsi parem-
mat maisemat.

Arbete Bostad Centrum -lähiöt tar-
josivat keskitetyn ratkaisun 50-60-lu-
vun asuntopulaan. ABC-kylien tärkeim-
mät ominaisuudet, eli oma asunto, oma
työpaikka ja omat palvelut puuttuvat
kokonaan miljoonaohjelman jättikerros-
talolähiöistä, joiden asukkaat joutuvat
päivittäin katsomaan liikkuvasta ikku-
nasta ulos samoja maisemia.

Taksi: eksyminen Tukholmaan onnis-
tuu ilman karttaakin. Silloin taksi pelas-
taa. Valetakseja liikkuu paljon, ja parhai-
ten välttyt turhalta ajeluttamiselta, kun
autossa on joku seuraavista tarroista:
Taxi Stockholm, Taxi 020 tai Taxi Kurir.
Niissä käy luottokortit ja joskus kuljet-
taja kysyy suoraan: Silja eller Viking.

TEKSTI JA KUVAT TEEMU LAULAJAINEN

NÄKÖKULMA TUKHOLMAAN

PYSÄHTYMINEN

Se on kaiken a & o. Itseensä voi vetää historiaa, apetta, taidetta, vaikutteita tai arkkitehtuuria, jokaiselle aistille kyllä löytyy nautintoa.

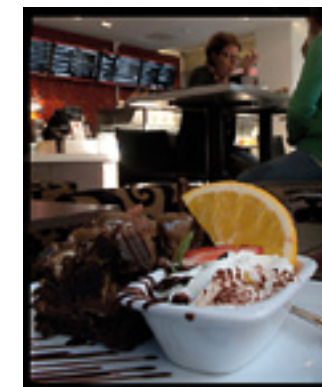
Fotografiska on suunnattu ihmisille, jotka eivät valokuvaa tai ole siitä kiinnostuneita. Muut käyvät siellä joka tapauksessa. Kaupunkiympäristö pursuaa kuvia, mutta tässä Vikingin terminaalin lähistöllä olevassa varastorakennuksen näköisessä museossa kuvat ovat vertaansa vailla. 10 eurolla saat kolme kerrosta ajateltavaa, pääsyn kaupungin yhteen parhaimpaan kasvisruokaravintolaan upealla näköalalla, pääsyn kauppaan, jossa myydään valokuvia kirjan muodossa sekä alakerran vessoihin.

Lähtiessä pieni värillinen pyöreä tarra kuuluu siirtää kämmenselästä läheisen roskiksen kanteen.

Valokuvataiteen museon pirtaan kuuluu, että siellä saa myös valokuvata. Jos sellaista nyt harrastaa.

Koti-ikävän iskiessä suosittelen kolmea paikkaa: McDonald's, H&M sekä vanhassa kaupungissa, katutason alapuolella sijaitseva Vintage vaatekauppa. Ainoat erot suomalaiseen pienen kaupungin vaatekirppikseen ovat ruotsin kieli ja kymmenkertaiset hinnat. Itse tuotteista ei voi päätellä kummassa maassa ollaan.

Onneksi retroilu pysyy ruokapaikoista kaukana. Niissä saa tuoretta silmän ja makuaistin iloa.

Paras pysähtyminen ei kuitenkaan katso paikkaa. Olitpa missä tahansa, istuudu hetkeksi ja katso ihmisiä. Heillä voi olla hoppu, he voivat selvittää parisuhdeasioita puhelimes- sa eivätkä kaikki tukholmalaiset ole kauniisti ruskettuneita ja mallin mitoissa, vaikka pukeutuvatkin tyylikkäämmin kuin suomalaiset. Paras hetki voi olla vaikka metron päätepysäkil- lä, jossa haet appelsiinin tummaihoisten kioskista.

IHMISET

Ruotsin maahanmuuttopolitiikka näkyy keskustassa hyvin: valkoisempia ruotsalaisia saa etsiä. Ja hekin ovat niin har- taasti palvoneet aurinkoa tai solariumia, että keskusta näyt- tää isolta brasilialaiselta muotinäytökseltä.

Ajatuksiaan suojatakseen monet kuuntelevat musiikkia kuulokkeista. Ainakin oletan, että niistä kuuluu jotain. Voivathan ne olla vain muodikkaat korvatulpat. Kuitenkin yliopistokaupunki on kuin virikemeri ja jos ei pidä varaansa, niska voi vääntyä sijoiltaan.

Ihmisillä on hyvä ryhti ja katse siintää kauas eteen.

Eräällä tunnelibaanan käytävällä kaksi teinipoikaa soittaa viulua täydellisesti. Säveltäjää tunnistamatta jään kuuntelemaan ja viskaan lopuksi 20 kruunua viulukoteloon. Kumarrankin vielä kiitoksi.

Ilmiselviä lahjakkuuksia.

10 metriä eteenpäin istuu 60-vuotias koditon partaansa haroen. Koditon tai ei, rahattomalta hän näyttää ja kipun sisällön perusteella vähemmän huomioitu kuin viulistit. Siksi annan hänelle enemmän. Oikeastaan, jos olisin nähnyt hänet ensin, en olisi antanut viulisteille mitään.

Mies, Christer Lindblom, kertoo englanniksi, miten hän suorittaa ihmiskoetta; antavatko ohikulkijat enemmän rahaa jos katsoo heitä silmiin. Kyllä, kuulemma. Lapussa lukee "olen koditon, mutta huomenna täytän 60". Hänellä on tytärkin, mutta vaikenee, kun kysyn lisää. Olemme yhtä mieltä viulistien taidoista ja että he olisivat voineet jättää tyhjät viulukotelonsa avaamatta, tulevat toimeen ilman almujakin. Tosin täytyy myöntää, että mieluummin heitä kuuntelee kuin koditonta katselee.

Suurkaupunki sietää ja sulkee sisäänsä paljon, suurin osa aivan tavallisia ihmisiä. Ehkä juuri se kontrasti ison kaupungin kansainvälisyyden ja tavallisuuden välillä kiehtoo – oletko vieraileva turisti vai kanssaihminen – kielimuurikin on murrettavissa. ■

TULLAAN TUTUIKSI

JÄSENEMME ESITTÄYTYY

KIMMO TURTIAINEN

Kuka olet?

Tavallinen suomalainen mies vuosimallia -55.

Mistä tulet?

Turusta (Porin ja Rauman kautta).

Mitä teet työksesi?

Taustana on mainonta, markkinointi, monimedia ja valokuvaus ja niihin liittyvä koulutustoiminta omassa yrityksessä aina 90-luvun alusta lähtien ja homma jatkuu edelleen. Tällä hetkellä päivätyö on kuitenkin opetusteknologian asiantuntijana Diakonia-ammattikorkeakoulussa.

Onko sinulla muita harrastuksia valokuvauksen lisäksi?

Työn ja harrastusten välillä ei oikeastaan ole rajaa. Kaikki kiinnostaa — ehkä yksi merkittävä on musiikin keräily ja tietenkin kuuntelu.

Milloin kiinnostuit valokuvauksesta?

Aloitin mainostoimistossa 70-luvun lopulla, joten valokuvaus ja ammattikuvaajien kanssa työskentely kuului normaaliin työnkuvaan. Ensimmäiset kunnolliset laitteet tuli hankittua siinä yhteydessä kun tein useamman vuoden töitä erälle valokuvausalan yritykselle. Sen jälkeen kuvaaminen on ollutkin osittain työtä ja osittain harrastusta.

Taidetapahtumaa Aurajoella 2012

Milloin löysit Rauman Kameraseuran?

Noin kymmenen vuotta sitten asuessani Raumalla.

Mikä on parasta kameraseuratoiminnassa?

Ihmiset, vuorovaikutteisuus...

Mitä parannettavaa näet seuran toiminnassa?

Rauman kameraseura on “syntynyt” vauhdilla uudelleen ja se on hieno asia. Tietysti parannettavaa löytyy aina, mutta tärkeimpänä pidän aktiivisuuden jatkumisen ja jäsenien aktivoimisen.

Millaisella kalustolla kuvaat?

Nikon D3 ja D800, pokkarina Canon S95. Laseja on laidasta laitaan: Nikon 15-24mm 2.8, 24-70mm 2.8, 70-200mm 2.8 + telejatke, Nikon 50mm 1.8, Sigma 120-300mm 2.8, Sigma 8mm fisheye, Sigma 15 mm fisheye, Sigma 105mm macro. Kolme jalustaa, kolme monopodia, Metzin ja Nikonin salamoita, useita panoraamapäitä ja lisänä kaikenlaista muuta sälää. Niin ja keikkastudio kolmella salamapäällä.

Mitä kuvaat ja paljonko?

Paljon. Mainoskuvauspuolella aikanaan täytekakuista sohvakalustoihin. Raumalla ollessani kuvasin muutaman vuoden Lukon pelejä Uuden Rauman verkkosivuille. 360 asteen panoraamakuja olen kuvannut 90-luvun lopusta lähtien ensin filmille ja sitten tietysti digillä. Nykyään keskityn aika paljon panoraamakuviin sekä harrastuksena että kaupallisestikin.

”Tullaan tutuiksi”-sarjassa esitellään seuramme jäseniä sanoin ja kuvin. Kysymykset ovat kaikille samoja.

Tällä kertaa vastausvuorossa on seuran pitkäaikainen jäsen Kimmo Turtiainen.

Käsittelitekö kuviasi paljon?

Kuvaan ainoastaan RAW-muodossa (poikkeuksena joskus HDR-kuvat), koska vain silloin saa kuvasta parhaan dynamiikan eli kaikki kuvat täytyy käsitellä tavalla tai toisella.

Onko sinulla esikuvia?

Historiallisella puolella moniakkin. Panoraamapuolella en puhuisi varsinaisesti esikuvista, mutta ihailen mm. Omar Calevin (<http://www.omercalev.com>) ja Henry Stuartin (<http://www.sphericalimages.com>) taitoa ja töitä. Taiteellisemmalla puolella taas Kent Durk tekee upeaa jälkeä (<http://www.360icon.com>).

Mukavimmat muistosi valokuvauksen parissa?

Niitä on paljon. Esimerkkinä vaikkapa kuvaussessio, jossa istuimme Satakunnan Kansan valokuvaajan kanssa auton peräkontissa luukku auki Ahveniston radalla järjestömessä vauhdissa ja kuvasimme takana tulevaa ralliautoa.

Onko kuviasi ollut esillä ja jos on, niin missä?

En ole koskaan tosissani lähettänyt ainnuttakaan kuvaa kilpailuihin tai näyttelyihin — se ei ole minun juttuni. Koska teen keikkoja joskus myös freelance journalistina, niin kuvia on tietysti julkaistu siellä ja täällä mainoskuvista puhumattakaan.

Botanic Gardenissa Madeiralla

Millaisia terveisiä haluaisit lähettää muille jäsenille?

Nuorille ja aloittelijoille sanoisin, että kalusto ei tee kuvaajaa. Kuvaamaan oppii vain kuvaamalla ja olemalla kriittinen omiin kuviinsa.

Miksi juuri valokuvaus?

Miksi ei?

Ja lopuksi Tullaan tutuiksi -sarjan edellisen haastateltavan Oilin lisäkysymys:

Onko elämää ilman Photoshopia?

Ainakin se on vaivalloista.

Poimintoja Rauman Kameraseuran historiasta:

VUOSIKILPAILU 1956

I-palkinto ”Tukinuitto”

Pertti Laivonen

VUOSIKILPAILU 1957

I-palkinto ”Epätoivon sillalla”

Gunnar Wall

VUOSIKILPAILU 1959

I-palkinto ”Liian lähellä”

Gunnar Wall

KAMERASEURA ♦ TOIMII ♦ JÄRJESTÄÄ ♦ NÄKYÄ

Rauman Kameraseura on toiminut aktiivisesti jo vuodesta 1938, joten tänä vuonna seura viettää **75-vuotisjuhli-
aan**. Seuran tarkoituksena on yhdistää raumalaiset ja myös naapurikuntien valokuvauksen harrastajat. Seurassa on tällä hetkellä noin 110 jäsentä.

Toiminnan runko muodostuu kuukausikokouksista, joita järjestetään kerran kuussa kesäkuukausia lukuun ottamatta. Nämä jäsenillat pitävät sisällään ajan-kohtaisten asioiden käsittelyä, vierailevia tähtiä, jäsenien kuvaesityksiä sekä vuoden kuvaaja -kilpailuita. Kokoukset järjestetään kuukauden ensimmäisenä tiistaina, ellei kohdalle osu pyhä tai jokin muu este, jolloin kokous siirtyy viikolla eteenpäin.

Kokootumisia jatkamme tänäkin vuonna Rauman lukion tiloissa.

Vuoden kuvaaja -kilpailu

Vuoden kuvaaja -kilpailun toteutamme viime vuoden tapaan, eli pisteitä kilpailuun voi kerätä kuukausikilpailuiden lisäksi vuosikilpailusta sekä Suomen Kameraseurojen Liiton vuosi- ja teemanäyttelyihin hyväksytyistä kuvista ja niistä ansaittavista kunniakirjoista. Kuukausikilpailuiden määrää tiputetaan neljään, jotta kokouksissa ehdittäisiin paneutua myös muihin valokuvausaiheisiin. Päivitetyt kilpailusäännöt löytyvät kotisivuilta. Kuukausikilpailun paras kuva julkaistaan Uusi Rauma -lehdessä. Kilpailun kolme parasta palkitaan lahjakortein ja voittaja saa lisäksi itselleen seuran kiertopalkinnon vuodeksi.

Retkiä/kuvausreissuja

- Lönnströmin taidemuseon tilaku-
us la 4.5 klo 12-16; tarjolla tilaisuus
käyttää luovuutta kameran ja valo-
jen kanssa
- Kesäkuussa retki Viroon
- Retki Rauman saaristoon
- Retkiä myös lähiseudulle/
kotimaahan
- Kuvakävely toukokuussa
- Kuvaamaan Rauman satamaan?

- Kesätahtuma Jaskarissa 3.8.
- Mikäli on kiinnostusta, niin retki
Tallinnan joulutorille joulukuussa

Kursseja

- Harri Sirolan muotokuvauskurssi
9.5-12.5; perinpohjainen opastus
miljöökuvaukseen palautteen kera.
- Lightroom-alkeiskurssi, sommit-
telu, tuotokuvaus, pikkusalamat,
pimiökurssi, Photoshop, studio-
kuvaus ja kuvien rajauskurssi
- Seuran jäsenillä on mahdollisuus
osallistua EDU:TV:n verkko-
kursseille 15 euron hintaan. Etu on
voimassa koko vuoden ja palvelu
on käytössä ympäri vuorokauden.

Muuta tulevan vuoden toimintaa

- Kameraseura järjestää juhluvuoden
kunniaksi Suomen Kameraseurojen
Liiton teemanäyttelyn teemalla
”Ihminen”.
- Näyttelyn avajaisia vietetään
26.10.2013 Rauman kirjastossa.
Seuraavana päivänä 27.10. Raumal-
la pidetään Liiton syyskokous.
- Jäsenillä on mahdollisuus niin
halutessaan esitellä kuviaan ja
kertoa muutenkin kuvausharras-
tuksestaan kuukausitapaamisissa.
Ilmoitus sihteerille tai puheenjohta-
jalle riittää, niin he katsovat sopivan
ajankohdan.
- Marraskuussa luontokuvailta.
- Jäsenillä on mahdollisuus lainata
seuran valokuvakehyksiä oman
näyttelyn pitämiseen, mikäli ky-
seisenä ajankohtana niille ei
seuran taholta ole käyttöä.
- Seura osallistuu aktiivisesti Suomen
Kameraseurojen Liiton päätöksen-
tekoon lähettämällä edustajansa sen
päättäviin kokouksiin.
- Pidetään yllä rekisteriä erilaisista
kuvauspaikoista Raumalla
- Kuuskajaskarin kuvausprojekti
- Mustan pitsin yön kuvausprojekti
- Mukaan Rauman Taiteilijaseuran
tapahtumaan Kuuskajaskariin elo-
kuussa
- Syyskuussa 75-vuotias kameraseura
esittäytyy Silmäoptikoiden ikkunalla
Kuninkaankadulla

Nuorisotoiminta

Nuorisijaoston on tarkoitus kokoon-
tua kerran kuussa pääkirjaston koko-
ushuoneessa, kevätkaudella 4 kertaa ja
syyskaudella 4 kertaa. Kokouksessa an-
netaan erilaisia kuvaustehtäviä. Kuva-
maan mennään joko yksin tai ryhmässä,
riippuen kuvausteemasta. Kokoonumi-
sissa katsotaan nuorten ottamia valo-
kuvia ja keskustellaan niistä. Uutta ku-
vaustehtävää tai -teemaa pohjustetaan
tarpeen mukaan. Kuvauskohteita voi
olla jääkiekkopeli, tehdas, metsä jne.
Nuoret voivat itse ehdottaa sopivia ja
mielenkiintoisia kuvauskohteita.

Kokousten yhteydessä pidetään myös
koulutuksia, esimerkiksi yökuvauksesta
ja muotokuvauksesta. Kouluttajina toi-
mivat Rauman Kameraseuran kokeneet
jäsenet. Koulutuksiin voivat osallistua
myös Kameraseuran muut jäsenet, jos
osanottajia on vähän. Koulutuksia jär-
jestetään nuorten toivomusten mukaan.

Nuorten valokuvista järjestetään näytte-
lyitä ja käydään yhdessä valokuvanäyt-
telyissä mahdollisuuksien mukaan. Jär-
jestämme kesäkuussa nuorille avoimen
valokuvanäyttelyn

Pidämme myös nuorille avoimien ovi-
en päivän kellariteatterilla.

Kuukausittaisten jäseniltojen sovittua ohjelmaa:

Toukokuu Porin Kameraseura saapuu
vierailulle ja heidän puheenjohtajansa
Joni Kantonen on luvannut näyttää ku-
viaan.

Syyskuu Kuukausikilpailun aiheena
”Ihminen”

Lokakuu Teemu Laulajainen näyttää
kuviaan.

Marraskuu Hans Lehtinen näyttää ku-
via missikiertueelta?

Joulukuu Kuukausikilpailun aiheena
”Movember”

RAUMAN KAMERASEURAN VUOSIKOKOUS 2013

Rauman Kameraseuran vuosikokous pidettiin 5.2.2013 klo 18.30 alkaen Rauman Lukion tiloissa. Tilaisuutta juhlistettiin sihteerin Marjukka Vähä-Ettalan leipomuksista ja kahvista nauttimalla. Kahvi, täytekakku ja pizza tekivätkin hyvin kauppansa.

Kahvin juonnin lomassa paikalle saapunut Suomen Kameraseurojen Liiton puheenjohtaja Reino Havumäki kertoi muutaman sanan Kameraseurojen Liitosta ja sen toiminnasta ja vastaili myös esitettyihin kysymyksiin. Havumäen toiveena oli, että myös Rauman Kameraseuran menestysresepti saataisiin muiden kameraseurojen tietoisuuteen, sillä kameroiden myyntilukujen perusteella potentiaalisia jäseniä on ympäri Suomen ehkä enemmän kuin koskaan.

Kahvit juotuamme pääsimme itse asiaan ja aloitimme sääntömääräisten asioiden käsittelyn. Seuran jäsenmäärän kasvun ja toiminnan laajentumisen sekä monipuolistumisen myötä seuran hallitus oli tuonut vuosikokouksen asiailistalle sääntömuutoksen. Sääntömuutoksen kautta hallituksen jäsenmäärään saadaan joustoa toiminnan ja jäsenmäärän mukaan.

Hallituksen jäsenmäärän muutoksen lisäksi uusien sääntöjen suurin muutos on kahden kokouksen järjestelmään siirtyminen. Keskustelun ja kysymysten jälkeen sääntömuutos päätettiin hyväksyä ja se onkin jo lähtenyt hyväksyttäväksi Patentti- ja rekisterihallitukseen. Sääntöjen käyttöön ottamiseksi pidetään uusi kokous, joka kutsutaan kokoon, kun säännöille on saatu hyväksyntä PRH:sta.

Seuraavaksi sihteerin Marjukka Vähä-Ettala luki laatimansa toiminnan täyteen vuoden 2012 toimintakertomuksen. Toimintakertomuksesta kävi ilmi toiminnan monipuolistuminen ja jäsenten osallistumisaktiivisuus, joka oli koko

menneen vuoden korkealla tasolla. Parannettavaa löytyikin lähinnä nuorten rekrytoinnissa ja aktivoimisessa. Toimintakertomuksen jälkeen oli rahastonhoitajan tilikertomuksen ja tilintarkastajien lausunnon vuoro. Seuran rahatilanne on vakaa ja tilit todettiin hyvin pidetyiksi, joskin tilintarkastajat esittivät toiveen, että tilit esitettäisiin seuraavalle kerralla tasemuodossa, josta jokaisen vuosikokouksen osallistujia pääsisi näkemään seuran tulot ja menot. Jäsenmäärän kasvun myötä myös tilipahtumat ovat menneen vuoden aikana kymmenkertastuneet.

Toimintasuunnitelman vuodelle 2013 oli, jäsenten toiveiden pohjalta, laatinut seuran puheenjohtaja Seppälä ja hän sen myös kokousväelle luki. Toiveita oli tullut kiitettävästi niin koulutuksen, retkien, kuin myös jäsentapaamisten ohjelman suhteen. Suunnitteilla on sekä retkiä, koulutuksia, että syksyn kruununa Kameraseurojen Liiton Teemanäytellyn ”Ihminen” järjestäminen Raumalla.

Kameraseuran puheenjohtajana vuodelle 2013 jatkaa Marko Seppälä ja hallitukseen valittiin Marjukka Vähä-Ettala, Teemu Laulajainen, Jouni Jalonen, sekä uutena Timo Haarma.

Ansioituneiden palkitseminen

Koska muita asioita ei ollut, niin päätettiin sääntömääräisten asioiden käsittely ja siirryttiin palkitsemisiin, joita olikin tällä kertaa melko runsaasti. Vuosikilpailussa menestyneille jaettiin kunniakirjat ja menestystä saavuttivat seuraavat henkilöt:

Vedossarja

1. Teemu Laulajainen
2. Marja Äijälä
3. Marja Äijälä

Digisarja

1. Johanna Jasu
2. Markku Väänänen
3. Ari Lehtimäki

Vuoden kuvaaja -kilpailun kärki-kolmikko:

Marjukka Vähä-Ettala 25 pistettä
Markku Väänänen 20 pistettä
Sari Vaaranvuo 17 pistettä
Heidät palkittiin Jarin kuvakaupan lahjakortein ja lisäksi Marjukka sai seuran kuvaajapatsaan vuodeksi haltuunsa.

Hallitus oli tehnyt päätöksen kahden uuden kiertopalkinnon, Vuoden Kameraseuralainen ja Vuoden Nuori kuvaaja, liikkeelle laittamisesta. Hallitus totesi, että ensin mainitun palkinnon olisi voinut ojentaa myös monelle muulle, eikä valinta ollut helppo, mutta tällä kertaa hallitus päätti ojentaa palkinnon Mari-ka Puumalaiselle. Perusteluina oli aktiivinen osallistuminen kaikkeen seuran toimintaan. Vuoden nuori kuvaaja palkinnon jakaminen sen sijaan oli paljon helpompaa ja se annettiin Emmi Aivolalle. Emmi ei päässyt paikalle, mutta palkinto ojennettiin Emmille seuran nuorisosaaston jäsenillä.

Lopuksi Kameraseurojen Liiton puheenjohtaja laittoi jakoon liiton hopeiset ansiomerkit, joita oli haettu viidelle jäsenelle seuran eteen tehdystä työstä. Tällä kertaa päästiin ainakin pari henkilöä yllättämään ns. puun takaa, eikä hauskoilta ilmeiltäkään välttytty. Merkit myönnettiin seuraaville henkilöille: Teemu Laulajainen, Harri Vanne, Hans Lehtinen, Oili Helenius ja Heikki Leino. Kaksi viimeksi mainittua eivät valittavasti päässeet paikalle merkkejään vastaanottamaan, mutta ne toimitetaan kyllä perille. ■

Marko Seppälä

Rauman Kameraseura voi olla ylpeä vuosikokouksen osallistujamäärästä. Osa ihmisistä ehti jo poistua ennen ryhmäkuvan ottamista.

Kameraseurojen Liiton puheenjohtaja Reino Havumäki (vas.) ja liiton hopeisella ansiomerkillä palkitut Harri Vanne, Hans Lehtinen ja Teemu Laulajainen.

NILSINURKKA

NILS NYMAN

Muutetaan värikuva MV-kuvaksi jollakin tunnetulla tekniikalla, mutta halutaan säilyttää jokin yksityiskohta värillisenä.

COLOR-POP

Tässä muunsin värikuvan harmaasävykuvaksi yksinkertaisesti valitsemalla säätötason ja sille saturaatio-säädön, jonka liuku-säätimen vein arvoon -100.

Valitsin siveltimen ja sille värin musta, jolla maalasin kuvan venettä ja purjeita.

Nämä paljastuivat värillisinä saturaatiosäädön alta.

Vaihda siveltimen kokoa kohteen mukaan.

Jos maalaus menee jostain yli tarkoitetun vaihda siveltimen väri valkoiseksi ja maalaa sillä yli mennyt kohta.

KEHITY KUVAAJANA, TULE MUKAAN RAUMAN KAMERASEURAN TOIMINTAAN

Jäsenenä pääset mukavaan joukkoon samanhenkisten ihmisten kanssa. Saat mahdollisuuden osallistua erilaisiin valokuvauksen ja kuvankäsittelyn koulutuksiin ja työpajoihin, mielenkiintoisiin kuvausmatkoihin koti- ja ulkomailla, kilpailuihin ja jäseniltoihin.

Toimintaa löytyy monipuolisesti, niin aloittelijoille kuin edistyneemmillekin harrastajille. Seuran jäsenistössä on valokuvaajia laidasta laitaan, aivan aloittelijoista kansainvälisissä ja kotimaisissa arvokilpailuissa palkittuihin huippukuvaajiin, sekä harrastajia että ammattikuvaajia.

Rauman kameraseura ry:n jäseneksi on helppo liittyä. Riittää, kun ilmoitat jäsenvastaavallemme osoitteeseen jasenrks@gmail.com nimesi, osoitteesi, puhelinnumerosi, sekä oman email osoitteesi.

Jäsenmaksu 25 euroa (alle 18 v. 13 euroa) maksetaan seuran tilille FI51 4450 2320 0681 85.

Tervetuloa mukaan!

Markku Väänänen

Rauma 26.6.2012 M.V.